Суд над бюрократією (За оповіданням Ю. Мушкетика «Суд»). Твір 11 клас

Існує багато підстав, за яких одна людина має право судити іншу. Є закони, навіть звід законів, де дуже докладно й зрозуміло пояснюється, за яку провину скільки років ув'язнений повинна отримати людина. Усе здається дуже простим: злодій має сидіти в тюрмі.

Героїня оповідання Юрія Мушкетика Ганна відчула себе злочинницею вперше: «...сором спопеляв її від голови до п'ят, у неї тремтіли коліна й палали щоки. Чи є щось встидніше, страшніше, ніж суд!» У залі повно людей – глядачі, є позивач, є свідки, є навіть адвокат. Суцільне панування права. Зараз тут будуть судити людину.

Ганна добре знала позивача – голову колгоспу. Він здавався їй людиною непоганою. І жінка відповідала йому одвічною селянською покорою. Коли, наприклад, було особливо важливо, вона завжди погоджувалася працювати стільки, скільки було потрібно радянській державі – і голові. А тепер він подає на неї позив, мовляв, не відробила свої законні трудодні. А здоров'я в Ганни вже далеко не те, що було: вона навіть довідки про це приносила, але ж за цими папірцями «зняти з неї працездатність не можна» . Товаришки Ганни намагалися підтвердити, що ця жінка дійсно хвора, але суддя не давав їм говорити. Суд пішов на нараду, а Ганна стала чекати на присуд.

«Вона ще й зараз не могла повірити, що це її, Ганну Розсоху, завдано до суду, та ще й за віщо – за неробство!» І вона згадала про своє чесне й просте життя, цілком віддане праці, чоловіку, родині. Ганна любила співати, а також полюбляла затишок. Родина Розсохів пережила найтяжчі, найголодніші часи, і всі вижили. Місцина, де мешкала ця селянська родина, була розкішною, і жити було гарно: «...жило там щось таке, що підмальовувало світ, заселяло його всім добрим і чистим». Загинув на війні син, і жінка не могла повірити в його загибель. А потім «щось мовби надломилось у Ганни» : у її життя втрутилися голова колгоспу й фінагент. У жінки відібрали корову, а потім порося, пояснюючи це державною необхідністю.

Нарешті пролунало: «Встати, суд іде!» Ганну визнано винною й засуджено на півтора року виправних робіт. Проте, ураховуючи пом'якшувальні обставини, виправні табори було змінено на примусову працю при колгоспі. Так, Ганну не взяли до тюрми, але нещасливе життя цієї жінки, здається, добігало свого кінця: вона померла від серцевого нападу просто в павільйоні «Пиво-води» , де святкували свою перемогу головаколгоспу й фінагент. А ось кінець цієї сумної історії: син Ганни приїхав до села, аби подивитися на свою «малу бать ківщину» . Тільки тут його не чекали. Старі дерева біля хати порізали. А хата стоїть порожня. «...У селі ще чимало таких порожніх хат».

Таку історію розповів нам Юрій Мушкетик. Сумно й боляче стає, коли уявляєш собі ті досить далекі часи, за яких ні праця людини, ані сама людина не цінувались ні на копійку. Приниження, забитість – ось такі риси плекала у своєму громадянинові радянська влада. Ще можна було б багато розповідати про минуле нашої України, та сучасність стукає у двері.

Нещодавно моя сім'я одержала листа від родичів, які мешкають на Запоріжжі. Також у цьому листі мова йшла про хід земельної реформи, адже в Україні нарешті прийнято Земельний кодекс. Між іншим у листі зазначалося, що колишній голова колишнього

колгоспу забрав найкращі земельні паї для себе та своїх родичів і знайомих. Початок третього тисячоліття. Більше десяти років виповнилося незалежній Україні. Але ж голова колгоспу, мабуть, той самий, що подав позив на Ганну Розсоху, забирає кращі землі в селян. Дякувати Богові, коров і свиней поки що не забирають. Принаймні, у листі, який прийшов із Запоріжжя, нічого подібного не було.

В Україні немає поганої землі, адже наша земля – одна з найродючіших у Європі й світі. Але в Україні досі є колишній голова колгоспу.

Юрій Мушкетик назвав його Устимом Рукавицею. Проте мені здається, що ця людина має багато різних імен.